

вотъ за тѣхъ е робство, и свѣтътъ имъ е вѣтъ на тъмница.

ЯВЛЕНИЕ VI.

Княгинята Пашата ѝ първий Арапинъ

Пашата— *(Седи на столъ и Арапинъ му подава чибукъ).*

Млада царкиньо, ти си била честита да испаднешъ въ моитѣ ржцѣ. За тебе царството не е изгубено. Ти умене ще бждешъ много по добръ отъ козкото при баща си, който бѣше единъ слабъ царъ. Ти ще царувашъ при мене и ще имашъ такива добрини, които майка ти, царица не е никакъ имала. Ти виждашъ, че моята сила е много по голѣма отъ силътъ що имаше баща ти, на когото царството днесъ е въ ржкътъ ми. Ти ще бждешъ въ истътъ земя, въ истото царство съ по-голѣми добрини. само вмѣсто бѣднж княгиня, ще станешъ богата ханжика. Злати и свѣдливи дрѣхи ще носишъ, съ елмази и бисери ще ся кичешъ; на дѣбелъ мендеръ ще седишъ, жълти жълтици ще броишъ, едри бисери ще нижишъ. Само ся врѣчи, княгиньо, врѣчи ся та ся потурчи. *(Показва ѝ котия пална съ многоцѣнни нѣща).* Ето! ако ми ся врѣчешъ всичкитѣ тѣзи ялмази ще бждѣтъ твои.

Княгинята— Всичкото царство, богатство, и мане твой да бждѣтъ, а мене остави да оплаквамъ горко злочестинжтъ си и да сподѣлямъ общжтъ жалость съ милитѣ мои родители и съ милий мой народъ. За насъ свѣтътъ е вече тъменъ.

Пашата— Остави твоитѣ родители и твойтъ народъ да чернеятъ на свѣта, а ти си млада зелена, ти трѣбва да ся радвашъ на свѣтъ. Само ся откажи отъ чернжтъ и робскж вѣра, та приемни нашжтъ свѣтъ и силж. Тогазъ ти ще